

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Tomáše Loudy a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobkyně: **EKD s.r.o.**, IČ 03513700, se sídlem Navrátilova 1421/11, Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D., se
sídlím Chodská 1366/9, Praha 2

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2018, č. j. : 54065/18/5100-41453-711845

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně napadla shora uvedené správní (daňové) rozhodnutí, kterým byla zamítnuta její odvolání a potvrzena dvě rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (oba úřady společně dále uváděny jako „*správce daně*“, pokud to nemá vliv na srozumitelnost a logiku textu, případně pouze „*finanční úřad*“ pro prvostupňový správní úřad) ze dne 10. 10. 2018, č. j. 7683936/18/2001-80541-110699 a č. j. 7684673/18/2001-80541-110699 (dále též jen „*zajišťovací příkazy*“). Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto tak, že podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), a § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*ZDPH*“), bylo žalobkyni uloženo

zajištění úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen a červenec 2018, která doposud nebyla stanovena, a to složením jistoty na depozitní účet správce daně v celkové výši xxxxx Kč.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňových zajišťovacích příkazů, s tím, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. V žalobě uplatnila tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu správního rozhodnutí vázán. Vytkla žalovanému, že se jeho úvahy opírají toliko o nepravdivé, klamné, spekulativní a účelově interpretované informace a údaje, přičemž jediným cílem správce daně bylo za každou cenu získat její finanční prostředky bez ohledu na to, zda byly splněny zákonné podmínky. Řízení o zajištění daně podle žalobkyně de facto nahradilo běžný platební výměr a „běžné“ daňové řízení. Správce daně však nedbal zákonných rozdílů mezi smyslem, účelem a důsledky zajišťovacích příkazů a platebních výměrů.

[3] V dalším žalobním bodě žalobkyně uvedla, že nebyla naplněna první podmínka pro vydání zajišťovacích příkazů, a to vznik odůvodněné obavy, že v budoucnu bude pravděpodobně stanovena daň. Citujíc rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, žalobkyně namítla, že žalovaný nedostatečně zdůvodnil, proč měl za to, že daň bude v budoucnu v určité výši stanovena. Podle žalobkyně žalovaný přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně věnoval pouze kusý bod 9 napadnutého rozhodnutí, jenž však neměl podobu přezkoumatelného vypořádání námitek, a bod 14 napadeného rozhodnutí, který byl pouhým přepisem tvrzení finančního úřadu. Žalovaný se tak nevypořádal s námitkami žalobkyně, které uvedla v odvolání na str. 4 a 5. Žalobkyně rovněž namítla, že ke dni vydání zajišťovacích příkazů s ní nebylo vedeno žádné řízení. Tvrzení správce daně uvedená v zajišťovacích příkazech tak pro ni byla skutkovým a právním novem.

[4] V dalším žalobním bodě měla žalobkyně za to, že důvody, kterými se správce daně snažil odůvodnit svou obavu, že v budoucnu pravděpodobně stanovená daň nebude vymahatelná vůbec, nebo jen se značnými obtížemi, stejně jako snaha odůvodnit pravděpodobnost doměření daně, jsou naprosto nepodložené, zcela účelové, tendenční, nepravdivé a v rozporu se skutkovým stavem věci a spisovým materiálem. Správce daně se podle žalobkyně snažil vyvolat dojem, že je žalobkyně rizikovým subjektem, avšak své domněnky nikterak nekonkretizoval. Tvrzení správce daně, že může dojít k převedení činnosti žalobkyně na někoho jiného či že veškeré pohledávky daňového subjektu přinesou nízký výnos, žalobkyně označila za spekulativní, neodpovídající skutkovým zjištěním a představující libovůli správce daně (odkázala přitom na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2015, sp. zn. 22 AF 8/2015, a rozsudek Krajského soud v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 15 Af 76/2014).

[5] Zjištění, že majetek daňového subjektu je likvidní, podle přesvědčení žalobkyně nevyvolává obavu o vybrání daně. K tomu, aby správce daně mohl nabýt odůvodněnou obavu, by musely nastat i další skutečnosti, což se v poměrech projednávané věci nestalo. Správce daně ani neprokázal žádné aktivní snahy žalobkyně o vyvedení majetku (k tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2018, sp. zn. 31 Af

24/2017, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 Afs 250/2017-37, a ze dne 12. 9. 2018, č. j. 5 Afs 321/2017-29).

[6] Žalobkyně měla rovněž za to, že není pravdivým tvrzením žalovaného, že by byla majetkově nedostatečná a že by na bankovních účtech neměla žádné finanční prostředky, když na zablokovaných účtech disponovala částkou 1 761 704,38 Kč, jež nebyla exekučně vymožena.

[7] Žalobkyně dále uvedla, že při vydání zajišťovacích příkazů nebyla dodržena zásada přiměřenosti vyjádřená v § 5 daňového řádu, když správce daně nezvažoval možnost úhrady (případně) doměřené daně např. za pomoci splátek.

[8] Správce daně podle žalobkyně navíc v rozporu se „setrvalou judikaturou“ neuvedl žádnou přezkoumatelnou úvahu, zda v důsledku vydání zajišťovacích příkazů nebude výběr daně v budoucnu mnohem složitější, než kdyby daňový subjekt mohl ve své činnosti řádně pokračovat.

[9] V dalším žalobním bodě žalobkyně uvedla, že správce daně nebezpečí z prodlení zdůvodnil pouze tvrzením o jejím zapojení do údajného řetězce podvodných společností a tím, že žalobkyně nevlastní žádný majetek, respektive že její pohledávky a peněžní prostředky na bankovních účtech jsou vysoce likvidní. Podle žalobkyně se tedy jednalo o shodné skutečnosti, kterými zdůvodňoval samotné vydání zajišťovacích rozkazů. Tyto skutečnosti jsou však společným znakem všech tří možností, kdy se zajišťovací příkazy mohou stát vykonatelnými. Neuvedl-li správce daně žádnou správní úvahu, která by se týkala přímo naplnění podmínky uvedené v § 103 ZDPH, tedy proč stanovil vykonatelnost rozhodnutí již na okamžik vydání zajišťovacích příkazů, učinil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a nezákonným (k tomu žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, sp. zn. 8 Afs 60/2012, a ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 5 Afs 321/2017).

[10] Žalobkyně pak konečně uvádí, že veškerá tvrzení žalovaného, která cituje v bodě VI. žaloby (týkající se nezakládání účetních závěrek do sbírky listin, přijímání a odesílání plateb z účtu, internetových stránek žalobkyně, umístění nakoupeného majetku, překážky zahájení daňové kontroly a § 5 odst. 3 daňového řádu) jsou rovněž zcela účelová, tendenční, nepravdivá, v rozporu se skutkovým stavem věci a spisovým materiálem, nikterak nedoložená žádnými důkazními prostředky a nejsou tak schopna vydání zajišťovacích příkazů řádně odůvodnit.

[11] Žalovaný měl za to, že žaloba není důvodná, a navrhoval ji zamítnout, když v důvodech uváděl obdobné okolnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[12] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k napadeným částem v žalobních bodech mj. uvedeno, že odůvodněná obava ohledně stanovení daně v budoucnu, vyplývá ze skutečnosti, že se žalobkyně ve zdaňovacích obdobích červen a červenec roku

2018 zapojila do řetězce obchodních společností, který je zatížen podvodem na DPH. Zároveň podle správce daně existují indicie svědčící o tom, že žalobkyně o existenci tohoto podvodu věděla, popřípadě mohla vědět. Tyto závěry vyplývají z vyhledávací činnosti správce daně, které jsou popsány v jednotlivých zajišťovacích příkazech na str. 2 až 11.

[13] Žalobkyně měla figurovat v pozici buffera, tedy mezičlánku, jehož účelem je znejasnění toku plateb a plnění a obecně znesnadnění odhalení podvodu. U všech zapojených subjektů v řetězci byly zjištěny skutečnosti, které jsou typické pro řetězové podvody, a to například nekontaktní osoby, personální propojenost, absence zaměstnanců a skladových prostor apod. Žalobkyně o svém zapojení do podvodného řetězce mohla vědět například tím, že byla personálně propojena skrze jejího jednatele xxxx se společností Royal Promotion s. r. o., která byla v červnu 2018 výhradním dodavatelem žalobkyně.

[14] V další části odůvodnění je zdůvodněna obava, že v budoucnu stanovená daň bude nedobytná nebo že její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi. Správce daně vycházel především ze skutečnosti, že jediným relevantním majetkem žalobkyně byly finanční prostředky na bankovních účtech, které byly obratem po jejich připsání vybírány v hotovosti. Žalobkyně tak na bankovních účtech nekumulovala dostatek peněžních prostředků k úhradě předpokládané daňové povinnosti. Obava byla dále podpořena dalšími skutečnostmi, které žalovaný podrobně shrnul v bodě 10 svého rozhodnutí (žalobkyně neměla žádné zaměstnance, neměla žádný nemovitý majetek ani vozidlo, vykazovala opakovaně ztrátu, byla silně předlužena, atd.). Žalovaný přezkoumával možnost uhrazení daňové povinnosti jinými prostředky a dospěl k závěru, podle něhož vzhledem k majetkovým poměrům žalobkyně se nedá očekávat, že by byla dosud nestanovenou daňovou povinností schopna uhradit jinými prostředky jako například bankovním úvěrem (neboť by žalobkyně úvěr nebyla schopna zajistit) či že by správce daně mohl využít mírnější prostředky (např. zřízení zástavního práva).

[15] V další části odůvodnění je zdůvodněno, v čem správce daně spatřoval nebezpečí z prodlení. Správce daně vyšel zejména z toho, že žalobkyně byla zapojena do řetězce podvodných společností, jehož účelem bylo neoprávněné krácení daně, a proto správce daně nepředpokládal dobrovolnou úhradu v budoucnu stanovené daně. Žalobkyně nevlastnila žádný majetek a jejím jediným disponibilním majetkem byla oběžná aktiva, která byla výrazně zatížena závazky. Peněžní prostředky na bankovním účtu žalobkyně poté bylo možno převést pomocí internetového bankovníctví na účet třetí osoby. Téměř všechny peněžní prostředky byly navíc vybírány z účtu v hotovosti. Na základě těchto úvah tak správce daně dospěl k závěru, podle něhož byly splněny podmínky pro postup podle § 103 ZDPH.

[16] V poslední části odůvodnění žalovaný reaguje na námitky, které uplatňovala žalobkyně v podaném odvolání do zajišťovacích příkazů (tyto námitky se velmi úzce kryjí s uplatněnými žalobními body).

[17] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejíc přitom ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[18] Podle § 167 odst. 1 daňového řádu je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

[19] Podle § 103 ZDPH hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Správce daně současně s vydáním zajišťovacího příkazu učiní pokus vyrozumět vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepíše o tom úřední záznam.

[20] Soud při hodnocení žalobních bodů musí nejprve obecněji uvést, že žalobkyně některé závěry správce daně vytrhuje ze souvislosti, čímž v její žalobní argumentaci dochází k určitému posunu v tom, o čem bylo skutečně rozhodováno a jaký byl zjištěný skutkový stav, čímž pak logicky musí dojít k jiným závěrům, než správce daně. Soud dospěl k závěru, podle něhož odůvodnění jak zajišťovacích příkazů, tak napadeného rozhodnutí, obsahuje konkrétní skutečnosti, v nichž je ve svém celém souhrnu spatřován důvod pro vydání zajišťovacích příkazů podle § 167 odst. 1 daňového řádu a § 103 ZDPH, a že v napadeném rozhodnutí žalovaný přiměřeně ve vztahu k zákonným podmínkám reagoval na námitky, které žalobkyně uplatňovala v odvolání, ty rozebral a uvedl k nim své stanovisko. Obecně tak nelze dospět k závěru, že odůvodnění napadeného správního rozhodnutí by bylo nedostatečné a tím tak nepřezkoumatelné.

[21] Co se týče prvního žalobního bodu, soud ho neshledal důvodným. Správce daně bral v potaz zákonné rozdíly mezi smyslem, účelem a důsledky zajišťovacích příkazů a platebních výměrů, když se při vydávání zajišťovacích příkazů nezabýval otázkami, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, ale pouze otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu. Zjišťoval tak indicie, které by důvodně nasvědčovaly závěru, že zde je odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Právě s ohledem na povahu řízení o vydání zajišťovacího příkazu, ve kterém se zásadně dokazování neprovádí, vycházel správce daně ze skutečností zatímně v daňovém řízení zjištěných, či jinak mu známých o předpokladu nedobytnosti daně či značných obtíží při jejím vybírání.

[22] Namítala-li žalobkyně v tomto žalobním bodu, že se úvahy správce daně opírají toliko o nepravdivé, klamné, spekulativní a účelově interpretované informace, neuvádí, které úvahy má konkrétně na mysli. Tato námitka je tudíž pro svou velkou nekonkrétnost nehodnotitelná.

[23] Ani druhý žalobní bod týkající se přiměřené pravděpodobnosti, že daň bude v budoucnu stanovena, nepovažoval soud za důvodný. Správce daně řádně uvedl, podle kterých skutečností dospěl ke svému závěru, přičemž soud na tyto jednotlivé důvody odkazuje. Vypořádal se tak mimo jiné i s odvolací námitkou žalobkyně uvedené v posledním odstavci na straně 4 a prvním na straně 5, podle níž finanční úřad nic netvrdil stran podmínky budoucí pravděpodobnosti stanovení daně. Pokud žalobkyně uvedla, že je napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné, pak takové tvrzení je zcela evidentně v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí, ve kterém se výslovně podává, že se žalobkyně měla zúčastnit podvodu na dani z přidané hodnoty, konkrétně měla být zapojena do podvodného řetězce ve zdaňovacích obdobích červen a červenec roku 2018 a o tomto podvodu věděla, popřípadě mohla vědět. Žalovaný v podrobnostech dále odkázal na str. 2 až 11 zajišťovacích příkazů a na základě všech těchto skutečností dospěl k závěru, podle něhož je pravděpodobné, že daň bude v budoucnu stanovena. Takový postup není nezákonný – odůvodnění zajišťovacích příkazů i napadeného rozhodnutí tvoří jeden logický celek. Pokud se žalovaný jako odvolací správní orgán ztotožní se závěry a zjištěními prvostupňového správce daně – finančního úřadu – a na tato zjištění v odůvodnění odkáže, jedná se o právem předvídaný postup, na němž není nic nezákonného ani nesrozumitelného.

[24] Rozporuje-li žalobkyně zjištění správce daně, činí tak, aniž by uvedla, v čem konkrétně spatřuje nesplnění podmínky přiměřené pravděpodobnosti, že daň bude v budoucnu stanovena a neumožnila tak soudu, aby se touto námitkou zabýval.

[25] Namítala-li žalobkyně, že ke dni vydání zajišťovacích příkazů s ní nebylo vedeno žádné řízení, pak tento žalobní bod nerespektuje charakter institutu zajišťovacích příkazů, jehož smyslem je zamezit, aby majetek daňového subjektu byl vyveden ještě předtím, než mu bude stanovena daň, případně než bude splatná. Jedná se tak o zajišťovací prostředek správce daně, který je nutné vydat v určité časové tísní, proto není možné vést nějaké samostatné řízení, které by mohlo samotný úkon správce daně zmařit. Neexistence nějakého řízení je právě pro tento institut podstatným prvkem, který jej jako zajišťující úkon vymezuje a respektuje nutnost okamžitého zásahu ze strany správce daně.

[26] Ani třetí žalobní bod týkající se přiměřené pravděpodobnosti, že v době vymahatelnosti bude daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi, soud neshledal důvodným, neboť skutečnosti, ze kterých správce daně vycházel, jsou zcela konkrétně popsány jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak v odůvodnění zajišťovacích příkazů. Soud proto v podrobnostech odkazuje na bod 10 napadeného rozhodnutí. Správce daně především vyšel z toho, že jediným relevantním majetkem žalobkyně byly finanční prostředky na bankovních účtech. Nebyla to ovšem jediná indicie, která by důvodně nasvědčovala závěru o předpokladu nedobytnosti či značných obtížích při vybírání daně. Správce daně měl rovněž za prokázané, že finanční prostředky na bankovních účtech žalobkyně byly po připsání obratem vybírány v hotovosti. Není tedy pravdou, že jediným podkladem pro závěry správce daně byla skutečnost, že je majetek žalobkyně likvidní. Správce daně vycházel ze všech indicií uvedených v bodě 10 napadeného rozhodnutí (tedy z toho, že držitelé platebních karet k bankovním účtům žalobkyně byly osoby spojované s podvodným řetězcem, že vykazovala opakovaně ztrátu,

byla silně předlužena, atd.). Správce daně přitom vycházel z údajů z kontrolních hlášení, údajů uvedených ve veřejných rejstřících, skutečností zjištěných z protokolů o ústním jednání, z odpovědí na výzvy apod. Nelze tedy říci, že by jeho závěry (tedy včetně těch, že peněžní prostředky lze snadno převést na třetí osoby a že případný exekuční výnos z pohledávek je zásadně nižší než hodnota účetní) byly jakkoliv „nepodložené, zcela účelové, tendenční, nepravdivé a v rozporu se skutkovým stavem věci a spisovým materiálem“.

[27] Soud dále jako nedůvodnou považuje námitku žalobkyně, podle níž není pravdou, že by byla majetkově nedostatečná, neboť na zablokovaných účtech disponovala s částkou xxxxx Kč. Správce daně totiž tuto částku ve svém rozhodnutí zohlednil, přitom nedospěl k závěru, že by žalobkyně byla majetkově nedostatečná, nýbrž k závěru, podle něhož byly peněžité prostředky na bankovních účtech jediným relevantním majetkem žalobkyně, přičemž byly po připsání obratem vybírány v hotovosti. Měl tedy obavu z toho, že tato částka může být v budoucnu vybrána a převedena na třetí osoby, čímž by se případná daň stanovená v budoucnu stala nedobytnou.

[28] Tvzení žalobkyně, podle něhož při vydání zajišťovacích příkazů nebyla dodržena zásada přiměřenosti vyjádřená v § 5 daňového řádu, považuje soud za nedůvodné, když žalovaný v bodě 11 napadeného rozhodnutí uvedl, že se nedá očekávat, že by žalobkyně dosud nestanovenou daňovou povinnost byla schopna uhradit jinými prostředky jako například bankovním úvěrem (neboť by žalobkyně úvěr nebyla schopna zajistit), či že by správce daně mohl využít mírnější prostředky (např. zřízení zástavního práva). Je tak patrné, že příslušné ustanovení daňového řádu bylo respektováno a k důvodům v něm uvedeným správce daně konkrétními závěry přihlédl.

[29] Namítala-li žalobkyně, že správce daně v rozporu se „setrvalou judikaturou“ neuvedl žádnou přezkoumatelnou úvahu, zda v důsledku vydání zajišťovacích příkazů nebude výběr daně v budoucnu mnohem složitější, než kdyby daňový subjekt mohl ve své činnosti řádně pokračovat, nekonkretizovala o jakou „setrvalou judikaturou“ se jedná, ani neuvedla, v čem spatruje, že by v důsledku vydání zajišťovacích příkazů byl výběr daně v budoucnu mnohem složitější. Soud se tudíž touto námitkou nezabýval.

[30] Konečně ani čtvrtý žalobní bod týkající se nebezpečí z prodlení není podle soudu důvodný, neboť konkrétní skutečnosti ve vztahu k nebezpečí z prodlení byly hodnoceny jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak v odůvodnění zajišťovacích příkazů. Správce daně vyšel z toho, že žalobkyně byla zapojena do řetězce podvodných společností, jehož účelem bylo neoprávněné krácení daně, a proto správce daně nepředpokládal její dobrovolnou úhradu. Žalobkyně nevlastnila žádný majetek a jejím jediným disponibilním majetkem byla oběžná aktiva, která byla výrazně zatížena závazky. Peněžní prostředky na bankovním účtu žalobkyně přitom bylo možno převést pomocí internetového bankovníctví na účet třetí osoby. Téměř všechny peněžní prostředky byly navíc vybírány z účtu v hotovosti. Na základě těchto úvah správce daně dospěl k závěru o splnění podmínek, aby byly zajišťovací příkazy účinné a vykonatelné okamžikem jejich vydání ve smyslu § 103 ZDPH. Žalobkyně přitom v žalobě ani neuvádí, proč by taková

zjištění měla být chybná a proč by z nich neměl plynout logický závěr o nebezpečí z prodlení.

[31] Soud má za to, že nezákonnost napadeného rozhodnutí nelze dovozovat z toho, že správce daně odůvodnil hrozící nebezpečí z prodlení obdobnými skutečnostmi, pro které byl vydán samotný zajišťovací příkaz, neboť tyto skutečnosti spolu budou souviset vždy. Posouzení, zda hrozí nebezpečí z prodlení, totiž představuje určitou intenzivnější obavu, že daň, u níž dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která dosud nebyla stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná či její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 209/2014-86).

[32] V poslední části žaloby žalobkyně uvedla, která tvrzení žalovaného považuje za zcela účelová, tendenční, nepravdivá, v rozporu se skutkovým stavem věci a spisovým materiálem, nikterak nedoložená žádnými důkazními prostředky.

[33] Veškerá napadená tvrzení, obsažená v této části, jsou ovšem pouze dílčími závěry, které teprve spolu s ostatními zjištěními vyústili v konečný závěr, podle něhož je pravděpodobné, že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Žalobkyně pouze vytrhuje jednotlivosti, které samy o sobě nemají pro zpochybnění takového závěru žádný význam. Správce daně přitom i u těchto dílčích závěrů vycházel z údajů z kontrolních hlášení, údajů uvedených ve veřejných rejstřících, skutečností zjištěných z protokolů o ústním jednání, z odpovědí na výzvy a dalších.

[34] V dané věci tak soud uzavírá, že žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

[35] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 6. března 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu